

ELLINOR RAFAELSEN

HUIPPUVUORTEN YÖT 9

Valheen vanki

POHJOISET
SAAGAT

SAGA
EGMONT

Ellinor Rafaelsen

Valheen vanki

Huippuvuorten yöt 9

Suomentanut Saga Egmont

Editoinut Salla Korpela

SAGA Egmont

Valheen vanki – Huippuvuorten yöt 9

Translated by Saga Egmont

Edited by Salla Korpela

Original title: *Avslørt*

Original language: Norwegian (Bokmål)

Translated by Saga Egmont

Edited by Salla Korpela

Copyright ©2016, 2025 Ellinor Rafaelsen and Saga Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727221601

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2, DK-1120 Copenhagen

1

Hämärässä mökissä oli hiljaista. Jacob nukkui nyt rauhallisesti. Benedikte oli kietonut villahuovan hänen ympärilleen ja asettanut hänet alimpaan punkkaan. Siinä pojan oli lämmin ja hyvä olla. Benedikte ja Tora istuivat tulisijan edessä, kumpikin vilttiinsä kääriytyneinä. Viltit olivat karkeita ja kosteita ja haisivat homeelta, mutta ne olivat parempia kuin ei mitään.

Tuli loimotti iloisesti puolittain avoimen uuninluukun takana. Lämpö oli alkanut levitä uunin ympärille, mutta menisi vielä aikaa ennen kuin koko mökki olisi niin lämmin, että he voisivat luopua villahuovista ja liikkua sisällä ilman takkeja.

Kolme kynttilänpätkää paloi edelleen. Niiden loimu valaisi osan huoneesta. Nurkat, joihin valo ei ulottunut, olivat puolihämärässä, ja varjot tanssivat seinillä joka kerta, kun pieni veto sai liekit lepattamaan.

– Miksiköhän kynttilöiden liekit välkkyvät noin? Benedikte ihmetteli ja rikkoi huoneessa vallitsevan hiljaisuuden.

– Se johtuu ilmavirrasta...

- Mutta mistä se tulee?
- Ikkunoista... Raosta ikkunankarmissa... Tora kohautti olkapäitään.
- Minusta tuntuu, että hän on täällä, Benedikte sanoi ja vahti. – Aivan kuin hän seisoi tässä ja hönkisi kylmää ilmaa meihin päin...
- Hän? Tora kääntyi ja katsoi ystäväänsä. – Tarkoitatko Haraldia?
- Tarkoitan.
- Älä hulluja puhu! Tora katsoi tarkkaan Benedikteä etsien merkkejä siitä, että ystävä olisi menettämässä järkensä. Oliko hän mielenterveytensä sortumassa?
- Ei hän ole mikään näkymätön aave, Tora sanoi. – Hän ei voi olla kahdessa paikassa yhtä aikaa. Täällä ja Bergenissä... Tora kohautti olkiaan. Hänen ei pitänyt antaa Benedikten sairaalloisen ahdistuksen tarttua itseensä. Siitä huolimatta hän vilkaisi nopeasti ympäri huonetta ja sen pimeitä nurkkia. Benedikte oli oikeassa... *Tuntui* kuin mies olisi siellä... Aivan kuin hän voisi hetkenä minä hyvänsä ilmestyä heidän eteensä, ilmielävänä, ja irvailla, kun he olivat tyhmyyksissään kuvitelleet voivansa paeta häntä.
- Nyt hän on palannut kotiin loosin kokouksesta, vai mitä? Tora sanoi ja veti syvään henkeä ja toivoi rauhoittuvansa, kun päästi ilman taas hitaasti ulos.
- Kyllä... Benedikte nyökkäsi ja tuijotti edelleen uunia, jonka avoimessa luukussa punahehkuiset liekit jatkoivat villiä tanssiaan.
- Hänen on täytynyt huomata, että olemme kadonneet. Että olemme lähteneet pois.
- Aivan.
- Mitä arvelet hänen tekevän?

– En tiedä. Benedikte pudisti vaimeasti päätään. – Joko hän juoksentelee ympäri kortteleita etsimässä meitä, tai sitten hän on tajunnut, että olemme poistuneet kaupungista, ja hän tutkii kaikki lipunmyyntipisteet, paikallisalukset ja aseman selvittääkseen, minne olemme lähteneet.

– Tai hän on tehnyt meistä katoamisilmoituksen poliisille.

– Niin... Benedikte epäröi. – Haraldin tuntien luulen, että se on hänen viimeinen keinonsa. Hän yrittää luultavasti löytää meidät ensin itse.

– Miksi arvelet niin?

– Koska jos hän etsintäkuuluttaa meidät, julkisuuteen leviää tieto, että vaimo on karannut hänen luotaan. Ja se on häpeällistä. Benedikte kohotti toisen suupielensä katkeraan hymyyn. – Harald tekee mitä tahansa välttääkseen sen.

He istuivat hetken hiljaa. Sitten Benedikte kysyi:

– Kauanko olemme täällä?

– En tiedä, Tora vastasi. – Ehkä ainakin kaksi tai kolme päivää. Otin mukaan tarpeeksi ruokaa siksi aikaa. Leipää, juustoa, leikkeitä ja maitopullon. Jos laitan sen ulos lumeen, se ei happane.

– Se jäätyy.

– Parempi sekin kuin että se happanisi... sitten me vain sulattamme sen.

Heitä helpotti jutella ja kuulla toistensa äänet tulen räiskeen lomassa. Kaikki, mikä karkotti raskaan ja synkän hiljaisuuden, auttoi pitämään mielialaa yllä.

– Ja mitä sitten? Parin päivän jälkeen?

– Sitten koetamme päästä Kristianiaan. Toran äänessä kuului innostus. – Meillähän on jo liput koko matkalle.

– Mutta ovatko ne edelleen voimassa?

– Mikseivät olisi? Junan konduktöörin ei tarvitse tietää, että

nousimme junasta Vossissa ja että olemme olleet täällä muutama päivän.

– Eikö lipuissa ole päivämäärää?

– Vain ostopäivä.

– Hienoa! Benedikten kasvat kirkastuivat. – Me siis jatkamme matkaa...

– Niin. Ja kun saavumme Kristianiaan, etsimme ensimmäiseksi päiviksi halvan matkustajakodin.

– Tora... Benedikte katsoi ystävää silmissään sekä häpeää että epätoivoa. – Minulla ei ole rahaa.

– Jätä se minun huolekseni...

– Onko *sinulla* tarpeeksi? Onko sinulla vielä...? Oletan, että käytät rahoja, joita sinä ja Anton saitte säästöön Huippuvuorilla...

– Sekä sen, mitä ansaitsin Oddvar Thygesenin kirjakaupassa, Tora keskeytti hänet napakasti. – Se riittää... hetkeksi.

– Mutta minulla ei ole koskaan varaa maksaa sinulle takaisin, Tora. Velkani sinulle vain kasvaa.

– Mikä velka? Tora katsoi häntä kysyvästi.

– Kaikki se, mitä kustannat hyväkseni...

– Olenko sanonut haluavani sen takaisin?

– Et, mutta tunnen itseni vapaamatkustajaksi...

– Pötypuhetta! Minähän itse olen elänyt sinun ja Haraldin kustannuksella. Kun sairastin luonanne Longyearbyenissä ja söin teidän ruokaanne. Ja kaikki ne vaatteet, jotka annoit minulle. Ja matkalaukun... Ja sitten kaikki se Haraldin kallisarvoinen kahvi, jota join! Tora lisäsi ironiseen sävyyn. – Kuulehan... Tora työnsi kätensä villahuovan alta ja koetti hamuta Benedikten kättä vie-reisten villakerrosten välistä. – Älä huoli. Uskoakseni pääsemme vielä tasoihin.

– Maksan takaisin... jos löydän jostain työpaikan...

– Yritän soittaa Oddvarille, kun pääsemme Kristianiaan, Tora sanoi. – Hänellä on siellä tuttuja, jotka voivat ehkä auttaa meitä. Jos *heillä* ei ole töitä kummallekaan meistä, ehkä he tietävät jonkun, jolla on.

Benedikte päästi pitkän, vapisevan huokauksen. – Olen sanonut tämän ennenkin ja sanon taas, Tora, hän sanoi, ja ensimmäistä kertaa pitkään aikaan Tora näki Benedikten hymyilevän aivan oikeaa hymyä. Hymyä, joka ei jäänyt vain suupieliin, vaan ulottui silmiin asti. Samassa Tora näki välähdyksen siitä Benedikttestä, jonka oli tavannut laivalla matkalla Huippuvuorille ja jonka kuvaa hän kantoi sisällään.

Luottavainen ja rauhallinen Benedikte. Se, joka oli järjestänyt kaiken, kun Tora oli sairastunut. Olivatko rauha ja voima tosiaan palaamassa häneen? Muuta ei tarvittu kuin turvallinen välimatka Haraldiin, ja pelko ja alistuminen kaikkosivat...

– Siitä on kuule kauan, kun minulla on viimeksi ollut tällainen tunne, Benedikte sanoi hitaasti huokaisten.

– Millainen tunne?

– Näin rauhallinen. Näin turvallinen ja rento. Siitä on pitkä aika, kun olen viimeksi hengittänyt tuntematta, että koko rinta-kehä puristuu sydämen ympärille.

– Hyvä, Benedikte. Tora hymyili lämpimästi ja puristi hänen kättään. – Tästä lähtien kaikki on hyvin. Tästä lähtien rintakehäsi ei enää purista, ja hymyilet samalla tavoin kuin äsken hymyilit. Ja usein...

Tuntui kuin keskustelu olisi laukaissut viikkoja kestäneen jännityksen. Tunnelma mökissä tuntui äkkiä paljon kevyemmältä. Sekä Tora että Benedikte tunsivat mielialansa kohoavan, kuin he

olisivat viimein tulleet ulos pimeästä tunnelista ja nähneet kaukaisuudessa pilkkottavan valonsäteen...

Toran mielestä oli viimein niin lämmintä, että hän saattoi riisua villahuovan ja ottaa kahvipannun seinään kiinnitetystä nauhasta.

– Haen lunta sulamaan, jotta voimme keittää kahvia, hän sanoi ja lähti ovelle.

– Älä viivy kauan... Ahdistus palasi Benedikten silmiin.

– En, miksi viipyisin? Tora hymyili. – Ei tuolla ulkona pakka-
sessa *niin* mukavaa ole!

Hän kiirehti avaamaan ulko-oven. Ulkona oli yllättävän valoisaa nyt, kun kuu ei enää piilotellut pienten pilvien takana, vaan sen hopeinen valo lankesi esteettä valkoisen talvimaiseman ylle.

Toran ei tarvinnut mennä kauas täyttämään kahvipannua. Lunta oli heti ulko-oven vieressä. Tora täytti kahvipannun ja nousi sitten mennäkseen takaisin sisälle. Yhtäkkiä hän pysähtyi kuuntelemaan.

Mikä se oli? Oliko hän kuullut ääniä? Puhuiko joku täällä ulkona?

Hän nousi seisomaan ja yritti kuulla lisää. Hänen ympärillään oli nyt aivan hiljaista. Hän kuunteli jännittyneenä muutaman sekunnin ja rentoutui sitten. Hän oli varmaankin kuullut väärin. Varmaan vain jokin eläin oli äännellyt niin, että se oli muistuttanut ihmisääntä. Kettu... hirvi...

Hän oli jo menossa sisään, mutta pysähtyi taas. Tällä kertaa hän ei kuullut ihmisen puhetta, vaan ääni kuulosti pikemminkin hevosen hirnumiselta. Oliko metsässä hevosia tähän aikaan vuorokaudesta?

Sen täytyy tulla majatalolta, hän ajatteli. Keltainen majatalo ei ollut kovin kaukana. Kenties sekä äänet että hevosen hirnumi-

nen tulivat sieltä. Varmaankin majatalossa pidettiin hevosia, joilla haettiin vieraat ja matkatavarat asemalta, kun juna saapui. Ja ääni kantautui erityisen hyvin metsään...

Hän katseli puiden lomitse majatalon suuntaan, mutta ei nähnyt mitään lähistöllä oleviin eläimiin tai ihmisiin viittaavaa. Siitä huolimatta hän ei voinut olla tuntematta taas levottomuutta kuulemastaan. Hän päätti olla kertomatta tästä mitään Benedikteille.

Heidän äskeisen keskustelunsa puolihämärään mökkiin tuoma turva ja rauha eivät ehkä sittenkään olleet kovin lujaa tekoa, sillä Benedikte oli myös ilmiselvästi varuillaan. Siksi hän varmaan myös huomasi Torassa tapahtuneen pienen muutoksen.

– Mitä nyt? hän kysyi heti, kun Tora tuli sisään kahvipannu täynnä lunta. Hyisen talviyön henkäys seurasi Toraa avoimesta ovesta ennen kuin hän ehti sulkea sen.

– Miten niin?

– Sinulla on ryppy otsassa.

– Onko? Tora yritti naurahtaa huomiolle. – Ainahan minä jotakin pohdin. Etkö sinäkin? hän tokaisi ja laski kahvipannun mustalle valurautaiselle liedelle.

– Näitkö jotain... kuulitko mitään?

– En... en mitään, Tora valehteli. – Olemme täällä kaksin, älä huoli. Majatalossa päätien varrella on varmaan väkeä, mutta heistä tuskin on vaaraa.

– Entä jos asemapäällikkö lavertelee? Benedikten ahdistus oli selvästi palannut.

– Kenelle hän puhuisi?

– ... Haraldille...

– Asemapäällikkö ei tiedä, että olet karannut kotoa.

– Mutta jos Harald tulee tänne ja kysyy...

– Miksi ihmeessä Harald nousisi junasta Vossissa, jos hän on

saanut selville, että ostimme liput Kristianiaan? Tora pudisti päätänsä. – Benedikte, ajattele järkevästi!

– Mutta jos meitä etsintäkuulutetaan sanomalehdessä ja asemapäällikkö lukee sen ja muistaa meidät... Hän katsoi meitä niin oudosti, kun lähdimme vaunuilla...

– Siinä tapauksessa ei pariin päivään tapahdu mitään, ja silloin olemme jo Kristianiassa tai matkalla sinne.

Tora yritti taistella vastaan, mutta Benedikten ahdistus tarttui häneen kuitenkin. Hän ei voinut unohtaa ääniä, jotka arveli kuulleensa ulkona.

– Lähden hakemaan polttopuita, hän sanoi, kun kahvivesi alkoi sihistä hellalla. Tora ei tiennyt miksi, mutta hänen oli päästävä taas ulos. Hänen oli varmistettava, että kaikki oli kunnossa.

Hän seisoj hetken kuuntelemassa ja meni sitten mökin taakse puupinolle. Metsän hiljaisuus oli väkevää, suorastaan päällekkävää. Hän saattoi kuulla jopa suonissaan virtaavan veren kohinan, kunnes oksien välistä lehahti lintu lentoon. Silloin kohina vaihtui rajuihin, pelokkaisiin jysähdyksiin rinnassa ja tärykalvoilla.

Voi luoja miten minua hermostuttaa, hän ajatteli ja painoi käden sydämelleen, kuin saisi jyskyttävän sydämensä sillä keinoin vaimenemaan. Hän seisoj paikallaan vielä hetken, kunnes päätti, ettei kuulostelemisesta ollut mitään hyötyä – hän alkoi vain kuvitella asioita. Sen sijaan hän kasasi halot syliinsä ja kantoi ne mökkiin tarkoituksellisen rauhallisesti ja päätti ryhdistäytyä. Hehän *olivat* täällä keskenään...

Halot tietysti kolisivat, kun hän laski ne puukoriin. Silti he katsoivat toisiaan kauhistuneina peläten, että meteli olikin jotain muuta. Ettei se kuulunutkaan puukorista eikä uunissa palavasta tulesta. Ettei meteli tullutkaan mökin *sisältä*. Se tuli ulkoa.

Tora on pelastettava ystävänsä ja matkustettava pääkaupunkiin.

Tora ja Benedikte ovat paenneet raakalaismaista Haraldia kaukaiseen mökkiin, mutta mies on päässyt heidän jäljilleen. Piilopaikan paljastuttua Harald pääsittää Benedikten Granlyn pahamaineiseen mielisairaalaan ja kaappaa itselleen tämän pojan, Jacobin.

Tora on suunniltaan surusta mutta ei aio luovuttaa ystävänsä suhteen. Hän suuntaa Kristianiaan, josta toivoo löytävänsä Benedikten rakastetun, Mattias Lindin. Mattias on Benedikten ja Jacobin ainoa toivo. Mutta miten Tora löytää miehen suuresta ja itselleen vieraasta pääkaupungista?

Ellinor Rafaelsen on norjalainen kirjailija ja toimittaja, joka tunnetaan vangitsevasta historiallisesta Huippuvuorten yöt -sarjasta. Rafaelsen on asunut seitsemän vuotta Huippuvuorilla.

Huippuvuorten yöt on osa Pohjoiset saagit -kirjauniversumia – koukuttavia historiallisia kirjasarjoja, jotka kuljettavat lukijan Norjan vuonoilta revontulien loisteeseen.